

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 435/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], predbežného správcu úpadcu [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoKR 7/2015-174 z 26. mája 2015 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 154/2015 z 12. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], predbežného správcu úpadcu [REDACTED]

[REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľ“), predbežného správcu úpadcu [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „úpadca“), vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 CoKR 7/2015-174 z 26. mája 2015 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 154/2015 z 12. augusta 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 31 K 49/2014-66 z 15. októbra 2014 bolo začaté konkurzné konanie proti úpadcovi a uznesením okresného súdu č. k. 31 K 49/2014-75 z 29. októbra 2014 bol sťažovateľ ustanovený úpadcovi za predbežného správcu pre účely zistenia, či majetok úpadcu bude postačovať aspoň na úhradu nákladov konkurzu v súlade s § 21 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Sťažovateľ v súlade s § 21 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii a uznesením okresného súdu z 29. októbra 2014 vypracoval a predložil okresnému súdu v stanovených lehotách štyri písomné správy o stave zisťovania majetku dlžníka a o vykonaných úkonoch a okresný súd uznesením č. k. 31 K 49/2014-99 z 29. decembra 2014 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu.

Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 19. decembra 2014 požiadal podľa § 21 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v spojení s § 11 ods. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), o priznanie odmeny v sume 165,97 € a náhrady preukázaných výdavkov v sume 370,26 € predbežného správcu.

Okresný súd uznesením č. k. 31 K 49/2014-111 z 9. februára 2015 priznal sťažovateľovi odmenu v sume 165,97 € (teda v celej uplatnenej výške) a náhradu preukázaných výdavkov v sume 100,20 € (teda len v časti z celkovej sťažovateľom uplatňovanej sumy a sťažovateľom uplatnenú náhradu výdavkov v sume 270,06 € mu nepriznal).

Sťažovateľ svoju nespokojnosť s nepriznaním náhrady výdavkov predbežného správcu v sume 270,06 € (z toho 90,06 € výdavky na kancelárske potreby a 180 € výdavky na prenájom motorového vozidla) vyjadril vo svojom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 9. februára 2015, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu z 9. februára 2015 v odvolaní napadnutej časti potvrdil.

Podľa sťažovateľa ním označené práva boli porušené uznesením krajského súdu a vo svojej sťažnostnej argumentácii uvádza:

«Súd mi nepriznal riadne preukázané výdavky na kancelárske potreby vo výške 90,06 eur, čo zdôvodnil tým, že neboli mnou ako predbežným správcom dostatočne preukázané a to aj napriek tomu, že som riadne doložil fotokópiu pokladničného dokladu ako dôkaz o zaplatení. Súd tiež v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že mnou uplatnený nárok na náhradu preukázaných výdavkov v časti nákladov na kancelárske potreby nepovažuje tieto čo do výšky za opodstatnené. Konštatoval, že tieto výdavky predstavujú všeobecné náklady na správcovskú kanceláriu. Súd však uznal ako riadne preukázaný a „opodstatnený“ výdavok predbežného správcu na farebný papier pre účely prehľadného oddelenia častí správcovského spisu.

S uvedeným názorom súdu sa nestotožňujem a mám za to, že všetky tieto položky - obálky, kancelársky papier, šanóny, spony (nielen farebný papier) priamo súvisia a boli potrebné pre riadny výkon činnosti predbežného správcu v tomto konkrétnom konkurznom konaní, napríklad na vytvorenie spisu a jednotlivých spisových zložiek, posielanie výziev, žiadosti a odpovedí jednotlivým subjektom, ako aj, a nie len, riadne prehľadné vedenie spisu. Všeobecnými nákladmi na riadne zriadenú správcovskú kanceláriu možno považovať

náklady na nájomné, kúrenie, elektrina, vody, zariadenia kancelárie, prípadne upratovacie služby a pod.

Ďalej mi súd nepriznal ani riadne preukázané výdavky na prenájom motorového vozidla továrenskej značky Peugeot 308 vo výške 180 eur s DPH na dobu 45 dní (trvanie predbežnej správy počas konkurzného konania) a bez obmedzenia kilometrov, prenajatého práve za účelom riadneho výkonu činnosti predbežného správcu v tomto konkurznom konaní, čo je uvedené aj na faktúre za prenájom motorového vozidla. Odvolací sa stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia. Rovnako má za to, že prenájom motorového vozidla za sumu 180 eur/45 dní nie je účelne vynaloženým výdavkom a uviedol, že do úvahy prichádza použitie ekonomicky výhodnejších prostriedkov prepravy - napr. MHD. K cestám predbežného správcu do [REDACTED] a [REDACTED] odvolací súd uviedol, že ako predbežný správca som mal dlžníka a svedka predvolať a vypočuť v kancelárii správcu.

Výdavok za prenájom predmetného motorového vozidla pre účely konkurzného konania som príslušnému súdu riadne preukázal faktúrou č. 101/2014 + príjmovým pokladničným dokladom/dokladom o zaplatení. Predmetné motorové vozidlo som niekoľkokrát využíval na cestu do [REDACTED] a [REDACTED], keďže dlžník má trvalý pobyt v [REDACTED] a p. [REDACTED], ktorú bolo potrebné pre účely zistenia majetnosti dlžníka vypočuť, sa zdržiava v meste [REDACTED]. Navyše, je matkou troch maloletých detí, o ktoré sa sama stará. Pre krátkosť času bolo nevyhnutné upustiť od ich písomného predvolania na dostavenie sa do mojej kancelárie v [REDACTED] za účelom podania vysvetlenia. Považoval som za časovo hospodárnejšie dohodnúť si telefonicky stretnutie s vyššie uvedenými osobami priamo v mieste ich pobytu, kde som súčasne vykonal ďalšie zisťovania majetku dlžníka, aby som následne mohol podať správy súdu v ním stanovených lehotách. O výsluchu som ručne spísal aj úradný záznam.

Prvostupňový súd v odôvodnení uznesenia taktiež uviedol, že mu nebol z mojej strany predložený už spomínaný úradný záznam o poskytnutí súčinnosti p. [REDACTED] v [REDACTED] ani cestovné príkazy. Poukazujem na skutočnosť, že rovnaký súd mi uznesením priznal výdavky vynaložené na poštovné bez predloženia jednotlivých odoslaných listov, preto som nepovažoval za potrebné predkladať súdu v tomto prípade záznamy spísané počas úkonov vykonaných mimo správcovskej kancelárie, avšak pre úplnosť som ich

predložil ako prílohu odvolania, Krajský súd v Košiciach ich teda mal pri rozhodovaní k dispozícii.

Čo sa týka cestovných príkazov na jazdu predmetným motorovým vozidlom, tieto neboli potrebné, nakoľko išlo o prenájom motorového vozidla bez obmedzenia kilometrov a nie o prípad, kedy napríklad správca počas konkurzu používa vozidlo patriace úpadcovi, ktorý musí viesť zo zákona účtovníctvo. Pokiaľ by som k činnosti predbežného správcu mimo svoju správcovskú kanceláriu používal svoje motorové vozidlo a účtoval ako výdavok predbežného správcu tieto cesty na základe cestovných príkazov, som presvedčený, že náklady predbežnej správy by sa značne navýšili, preto som v danom prípade zvolil finančne menej náročný variant. K uvedenému rozhodnutiu som dospel na základe svojich bohatých niekoľkoročných skúseností z činnosti predbežného správcu.

O všetkých uvedených skutočnostiach a úkonoch pri výkone činnosti predbežného správcu som priebežne a podrobne konkurzný súd informoval v štyroch podrobných správach tak ako mi to ukladá ZKR, súd teda mal priebežne vedomosť o mojom riadnom výkone funkcie predbežného správcu, pričom túto som vykonával svedomito s dôrazom na správne a dostatočné zistenie majetkových pomerov dlžníka.

S poukazom na uvedené mám za to, že som prvostupňovému aj odvolaciemu súdu dostatočne preukázal výdavky, ktoré mi ako predbežnému správcovi vznikli. Konštatovanie konkurzného súdu, že mnou riadne preukázané výdavky nie sú dostatočne opodstatnené, považujem za konanie nad rámec kompetencií konkurzného súdu pri rozhodovaní o nich. Posudzovanie opodstatnenosti výdavkov súdom by bolo namieste v prípade zjavného excesu v predbežným správcom uplatnenom nároku alebo ak by ich namietal zložiteľ preddavku alebo ten, kto má odmenu a výdavky predbežného správcu platiť. Ak pripustíme, aby súd posudzoval a vyhodnocoval opodstatnenosť riadne preukázaných výdavkov predbežného správcu tak, ako to urobil v tomto prípade, „dovolíme“ súdu, aby napr. prehodnocoval aj to, či bolo v rámci činnosti predbežného správcu účelné vyzvať na súčinnosť všetky banky a pobočky zahraničných bánk a nepriznal predbežnému správcovi náhradu preukázaných výdavkov - bankami fakturované poplatky za poskytnutú súčinnosť, ak boli všetky odpovede na výzvu o súčinnosť negatívne, teda predbežný správca nezistil žiaden majetok dlžníka, a súd tieto úkony vyhodnotí ako neúčelné. Nejde pritom o zanedbateľnú sumu, keďže banky

za poskytnutie súčinnosti fakturujú poplatky vo výške cca 20 - 30 eur, čo pri oslovení len piatich bánk znamená výdavok 150 eur. Predbežný správca tak vždy bude konať s obavou, že mu súd neprizná náhradu nákladov, ktoré mu reálne vznikli a riadne ich preukázal.

Mám za to, že okrem prípadov zjavných excesov, by sa mal súd pri rozhodovaní o návrhu predbežného správcu na priznanie náhrady preukázaných výdavkov obmedziť na formálne posúdenie splnenia dvoch podmienok, a to, že 1. predbežným správcom uplatnené výdavky súvisia so zisťovaním majetnosti dlžníka v predmetnom konkurznom konaní (výkonom funkcie predbežného správcu konkrétneho dlžníka) a 2. predbežný správca priloženými dokladmi preukázal vznik výdavkov, náhradu ktorých si uplatňuje. V opačnom prípade súd stavia osobu riadne vykonávajúcu funkciu predbežného správcu do právnej neistoty, čoho dôsledkom môže nastať stav, kedy predbežný správca z dôvodu obavy z „neuznania“ jeho výdavkov z opatrnosti nevykoná niektorý z úkonov potrebných pre zistenie majetnosti dlžníka (taký úkon, ohľadom ktorého mu súd v inom prípade v minulosti nepriznal náhradu výdavkov z dôvodu ich neopodstatnenosti) a na základe predbežným správcom nedostatočne zisteného stavu následne súd nesprávne posúdi vec. ...

Arbitrárnosťou (svojevôľou) pri výklade a aplikácii vyššie uvedených ustanovení ZKR a vyhlášky sa Krajský súd v Košiciach (a pred ním Okresný súd Košice I) natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že zásadne poprel ich účel a význam...

Navyše, prvostupňový aj odvolací súd rozhodli o mojom návrhu na priznanie náhrady preukázaných výdavkov vo výške 370,26 eur tak, že rozhodli len o priznaní náhrady preukázaných výdavkov vo výške 100,20 eur, t. j. nižšej sumy výdavkov ako som si uplatnil, pričom s rozdielom 270,06 eur (nepriznanou časťou výdavkov) sa zaoberali len v odôvodnení svojich rozhodnutí a nerozhodli, že mi ich nepriznávajú alebo môj návrh v tejto časti zamietajú. Takýmto postupom už prvostupňový súd svojim uznesením č. k. 31K/49/2014-111 znemožnil, aby som podal odvolanie len voči tej výrokovej časti rozhodnutia, ktorou mi v časti náhradu výdavkov nepriznáva a nepriamo ma donútil, aby som podal odvolanie voči výrokom rozhodnutia, ktorými mi náhradu preukázaných výdavkov vo výške 100,20 eur priznáva a ukladá učtárni vyplatiť ich k mojim rukám. Výroky prvostupňového rozhodnutia, s ktorými sa stotožňujem, tak nemohli nadobudnúť právoplatnosť, a teda nemohlo dôjsť ani k úhrade aspoň časti priznanej náhrady

preukázaných výdavkov k mojim rukám. Súd tak tiež znemožnil, aby došlo k vyplateniu odmeny za výkon funkcie predbežného správcu, ktorá mi bola priznaná v plnej výške, keďže som pri absencii výroku o nepriznaní preukázaných výdavkov v časti 270,06 eur musel podať odvolanie aj voči výroku o uložení povinnosti uctárni vyplatiť mi odmenu a náhradu čiastočne priznanej náhrady výdavkov. Považujem za dôležité poukázať na skutočnosť, že výdavky vznikli v priebehu mesiacov november - december 2014, odmena a náhrada časti výdavkov mi boli súdom priznané rozhodnutím zverejneným v Obchodnom vestníku vo februári 2015, pričom prinajmenej do právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach v auguste 2015 mi tieto neboli (a pri vyššie popísanom postupe súdu ani nemohli byť) uhradené. Skoro rok teda financujem konkurzné konanie z vlastných prostriedkov a navyše po rozhodnutí odvolacieho súdu je zrejmé, že pokiaľ nedôjde k jeho zrušeniu, v časti 270,06 eur som toto konkurzné konanie nedobrovoľne „dotoval“.

Je zjavné, že rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach bolo porušené moje právo na spravodlivý proces (the right to a fair trial) a správne právne posúdenie veci, čoho dôsledkom je porušenie základného práva vlastníť majetok a základného práva na ochranu majetku. Vzhľadom na uvedené navrhujem, aby Ústavný súd SR rozhodol, že moje základné práva porušené boli, zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach a vrátil mu vec na ďalšie konanie.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Základné práva [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3CoKR/7/2015-174 zo dňa 26. 05. 2015 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 154/2015 zo dňa 12. 08. 2015 porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 3CoKR/7/2015-174 zo dňa 26. 05. 2015 zverejnené v Obchodnom vestníku č. 154/2015 zo dňa 12. 08. 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Priznáva [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur, ktoré mu je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v sume 199,36 eur na účet jeho advokátky [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu.

Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľa je namietanie nesprávnych záverov krajského súdu o nepreukázateľnosti a nedôvodnosti sťažovateľom uplatnenej náhrady výdavkov v súvislosti s výkonom funkcie predbežného správcu úpadcu, a to v sume 270,06 € (z toho 90,06 € výdavky na kancelárske potreby a 180 € výdavky na prenájom motorového vozidla) z celkovej sťažovateľom uplatnenej sumy 370,26 €. V ďalšej časti svojej argumentácie sťažovateľ namietal aj nesprávne rozhodovanie okresného súdu o ním uplatnenom nároku na náhradu odmeny a preukázaných výdavkov predbežného správcu úpadcu, keď o nepriznaní časti výdavkov okresný súd nerozhodol samostatným výrokom a jedným výrokom rozhodoval o uložení povinnosti uctárni súdu zaplatiť sťažovateľovi priznanú odmenu a výdavky. V dôsledku toho bol sťažovateľ nútený podať odvolanie proti výroku uznesenia okresného súdu z 9. februára 2015 o náhrade výdavkov a výroku

o uložení povinnosti uctárni súdu, čím sa zablokovalo správoplatnenie týchto výrokov, a tým realizácia platby priznanej sumy odmeny a náhrady výdavkov.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho

konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

Vzhľadom na uvedené bolo vylúčené z prieskumnej právomoci ústavného súdu ako súdu, ktorý nie je „skutkovým súdom“, vyhodnocovať skutkové závery okresného súdu a krajského súdu namietané sťažovateľom v súvislosti s preukázateľnosťou a dôvodnosťou jeho výdavkov na kancelárske potreby v sume 90,06 € a prenájom motorového vozidla v sume 180 € v súvislosti s výkonom činnosti predbežného správcu úpadcu.

Ústavný súd ďalej konštatuje, že v danej veci ide o náhradu výdavkov predbežného správcu v sume 270,06 €, t. j. z hľadiska predmetu sporu ide o tzv. bagateľnú vec. Za daných okolností už samotný predmet veci v napadnutom konaní zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní. Ak totiž zákon o konkurze a reštrukturalizácii vylučuje (obdobne ako Občiansky súdny poriadok vylučuje u tzv. bagateľných vecí) prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie (IV. ÚS 358/08). V danom prípade však podľa názoru ústavného súdu nie je možné uvažovať o extrémnom vybočení všeobecného súdu pri rozhodovaní o odmene a náhrade preukázaných výdavkov predbežného správcu.

Ústavný súd preto uzatvára, že argumentácia sťažovateľa nenasvedčuje možnosti porušenia označených práv napadnutým uznesením krajského súdu a nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Sťažovateľom uvádzané námietky proti záverom krajského súdu nezakladajú dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu, je naplnený dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa ako celku sa ústavný súd ďalšími jeho nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015